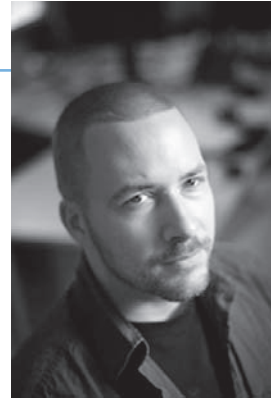


”Reductio ad plumem”

Vaipan pluumien olemassaolo (tai -olemattomuus) on geodynaamisessa ja petrologisessa keskustelussa kirjaimellisesti(kin) kuuma aihe, jonka ympärillä vellovaan keskusteluun perehdytään tämän numeron sivuilla 127–134.

Pluumikeskustelu on nykyisessä muodossaan oikeastaan vastareaktio geodynaamisessa argumentaatiossa viime vuosikymmeninä yleistyneeseen käytäntöön, jossa teoriaan sopimattomat havainnot on selitetty ylisopeutuvalla pluumihypoteesilla. Niin sanotun ”pluumikortin pelaaminen” on samalla mahdollistanut geologisten prosessien ajavien voimien siirtämisen syvään vaippaan, suorien havaintojen ulottumattomiin. Tieteellisen tutkimuksen uskottavuudelle pluumihypoteesin



kaltaisten heikon selitysarvon premissien omaksuminen voi olla haitallista ja keskustelu niiden perusteista aiheellista.

Hypoteesin mahdollinen heikkous ei kuitenkaan poista sitä tosiasiaa, että jonkinlainen geodynaaminen prosessi tuottaa Maan pinnalla havaitut ilmiöt, kuten esimerkiksi Islannin tulivuorenpurkaukset, joiden viimeaikaisen kehityksen tutkimuksesta on myös tarjolla ensi käden tietoa lehden sivuilla 148–154.

Tähän hillittyyn purkaukseen päättyy lyhykäinen rupeamani Geologi-lehden päätoimittajana. Haluankin käyttää hyväksi tilaisuuden ja kiittää kaikkia lukijoita kuluneista kahdesta vuodesta. Toivon, että olette viihtyneet lehden parissa ja toivotan rauhallista vuodenvaihteen aikaa! Lisäksi toivon Eskolan (1949) sanoin, että: “’Geologi’ on ammattikunnan äänenkannattaja. Käyttäkööt geologit sen palstoja antamaan uutisia pienen erikoismaailmansa asioista, esittämään tarpeitaan ja toiveitaan, esittämään edeltävät tiedot tutkimuksistaan ja löydöistään.”, jatkossakin.

AKU HEINONEN

Eskola, P. 1949. “Geologin” tehtävä. Geologi 1:1.